

Diana Gabaldon

*Het dubbelleven
van Lord John*

Deel 1 van de *Lord John*-serie

Eerste druk 2004
Derde, gewijzigde herdruk 2018

ISBN 978-90-225-8343-2
ISBN 978-94-609-2974-8 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Lord John and the Private Matter*
Vertaling: Annemarie Lodewijk
Omslagontwerp: DPS design & prepress services, Amsterdam
Zetwerk Mat-Zet bv, Soest

© 2004 Diana Gabaldon
© 2007 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Margaret Scott Gabaldon en Kay Fears Watkins,
de fantastische grootmoeders van mijn kinderen*

I

Waarin de eerste snode plannen worden gesmeed

Londen, juni 1757

*De Vereniging ter Waardering van de
Engelse Biefstuk, een Herensociëteit*

Het was zoiets waarvan je even hoopt dat je het niet echt hebt gezien – omdat het leven zoveel aangenamer zou zijn als je het niet had gezien.

Op zich was het ding in kwestie niet eens zo bijzonder schokkend; Lord John Grey had ze wel erger gezien, hij zou er zelfs nu, op dit moment, eentje kunnen zien die erger was – daar hoefde hij alleen maar even de Beefsteak voor uit te lopen, de straat op. Het bloemenmeisje dat hem bij het binnengaan van de club een bosje viooltjes had verkocht had een half genezen wond op de rug van haar hand gehad, bedekt met korsten en vochtig van de pus. De portier, een veteraan uit Amerika, had een vurig tomahawklitteken dat van zijn haargrens tot aan zijn kaak liep, dwars over de kas van een blind geworden oog. Daarbij vergeleken was de zweer op het lid van de Honorable Joseph Trevelyan vrij klein. Bescheiden bijna.

‘Niet zo groot,’ mompelde Grey binnensmonds. ‘Maar groot genoeg. Verdomme.’

Hij kwam achter het Chinese kamerscherm vandaan en bracht de viooltjes naar zijn neus. Hun zoete geur was niet opgewassen tegen de doordringende stank die hem achtervolgde van de pispotten. Het was begin juni, en net als in alle andere etablissementen in Londen stonk het in de Beefsteak naar bier en aspergepis.

Trevelyan had de privacy van het kamerscherm al vóór Lord John verlaten, zonder zich bewust te zijn van de ontdekking van deze laatste. Nu stond de Honorable Joseph aan de andere kant van de eetzaal, in diep gesprek verwickeld met Lord Hanley en meneer Pitt – het absolute toonbeeld van goede

smaak en sobere elegantie. Smalle borst, dacht Grey onwelwillend – hoewel het paarsbruine kostuum van de allerfijnste kwaliteit schitterend op maat was gemaakt om ‘s mans slanke postuur te flatteren. En nog spillebenen ook; Trevelyan verplaatste zijn gewicht op zijn andere been en heel even was er een schaduw zichtbaar op zijn linkerbeen, waar de donzige kuitvulling die hij onder zijn zijden kous droeg een beetje was verschoven.

Lord John draaide het kleine boeketje in zijn hand om en om, alsof hij controleerde of er geen verlepte bloemetjes tussen zaten, terwijl hij tussen zijn wimpers door naar de man bleef kijken. Hij wist heel goed hoe hij moest kijken zonder de indruk te wekken dat te doen. Hij wilde dat hij niet de gewoonte had mensen zo heimelijk te observeren – dan zou hij nu ook niet voor dit dilemma staan.

De ontdekking dat een bekende van hem aan een venerische ziekte leed zou normaal gesproken hooguit reden zijn voor een gevoel van afkeer, of onverschillig medeleven – alsmede een diepgevoelde dankbaarheid dat hij het zelf niet had. Helaas was de Honorable Joseph Trevelyan niet zomaar iemand die hij van de club kende: hij was de verloofde van Grey’s nichtje.

Ergens bij zijn elleboog mompelde een ober iets tegen hem; in een reflex gaf hij het boeketje aan de man en maakte een afwijzend gebaar met zijn hand.

‘Nee, ik ga nog niet aan tafel. Ik wacht op kolonel Quarry.’

‘Heel goed, milord.’

Trevelyan, zijn smalle gezicht nog rood van een grapje dat Pitt had gemaakt, had zich inmiddels weer bij zijn gezelschap gevoegd, aan een tafel aan de andere kant van de eetzaal.

Grey kon hier moeilijk boze blikken naar de man blijven werpen; hij twijfelde even of hij naar de rookruimte zou gaan om op Quarry te wachten, of misschien naar de bibliotheek. Hij werd echter tegengehouden door de plotselinge entree van Malcolm Stubbs, luitenant van zijn eigen regiment, die hem aangenaam verrast begroette.

‘Majoor Grey! Wat brengt jou hier? Ik dacht dat jij zo’n beetje tot het meubilair van White’s behoorde. Heb je soms genoeg van al dat gepraat over politiek?’

Stubbs was ongeveer even lang als Grey zelf, maar ruwweg twee keer zo breed, met een groot, engelachtig gezicht, grote blauwe ogen, en een joviale manier van doen die hem geliefd maakte bij zijn manschappen, maar niet altijd bij zijn superieuren.

‘Hallo, Stubbs.’ Grey glimlachte, ondanks zijn innerlijke onrust. Stubbs was een oppervlakkige vriend, hoewel hun wegen elkaar buiten de regimente-

le aangelegenheden maar zelden kruisten. ‘Nee, je verwacht me met mijn broer Hal. Al dat Whiggerige gezwam laat ik graag aan hem over.’

Stubbs liep rood aan en maakte zacht snuivende geluidjes. ‘Whiggerig gezwam! O, dat is een goeie, Grey, een hele goeie. Die moet ik aan de Ouweheer vertellen.’ De Ouweheer was Stubbs’ vader, een baronet met uitgesproken sympathieën voor de Whigs, en hoogstwaarschijnlijk een goede bekende van zowel White’s Club als Lord Johns broer.

‘En ben jij hier lid, Grey? Of gast, net als ik?’ Stubbs, inmiddels bijgekomen van zijn lachstuip, maakte een wuivend handgebaar naar de ruime eetzaal en wierp een bewonderende blik op de indrukwekkende verzameling karaffen die door de ober op een buffet werd uitgesteld.

‘Lid.’

Trevelyan knikte hartelijk naar de hertog van Gloucester, die de begroeting retourneerde. Christus, die Trevelyan kende werkelijk iedereen. Met enige moeite richtte Grey zijn aandacht weer op Stubbs.

‘Mijn peetvader heeft me bij mijn geboorte al ingeschreven bij de Beefsteak. Vanaf mijn zevende, een leeftijd waarvan hij aannam dat ik een beetje volwassen begon te worden, kwam hij me elke woensdagmiddag ophalen om hier te gaan lunchen. Aan die gewoonte kwam natuurlijk een eind toen ik naar het buitenland ging, maar wanneer ik in Londen ben kom ik hier toch altijd weer terug.’

De wijnkelner bukte zich om Trevelyan een karaf port te tonen; Grey herkende het rijk versierde gouden label om de flessenhals – San Isidro, honderd gjenjes per vat. Rijk, uitstekende connecties... en een geslachtsziekte. Verdorie, wat moest hij hier nu toch aan doen?

‘Is je gastheer nog niet gearriveerd?’ Hij legde zijn hand even op Stubbs’ elleboog en leidde hem in de richting van de deur. ‘Kom – laten we nog even een glaasje drinken in de bibliotheek.’

Al babbelend liepen ze over het aangenaam sleetse tapijt dat in de hal lag.

‘Vanwaar deze sjieke uitmonstering?’ vroeg Grey terloops terwijl hij tegen de tressen op Stubbs’ schouder tikte. Er kwamen niet vaak soldaten in de Beefsteak; hoewel enkele officieren van het regiment wel lid waren, droegen zij slechts zelden een gala-uniform, tenzij ze op weg waren naar een officiële gelegenheid. Grey zelf droeg alleen een uniform omdat hij had afgesproken met Quarry, die zich nooit in iets anders in het openbaar vertoonde.

‘Ik moet straks op condoléancebezoek,’ antwoordde Stubbs gelaten. ‘Geen tijd om nog terug te gaan en me om te kleden.’

‘O? Wie is er dood?’ Het was de gewoonte dat er na het overlijden van een

lid van het regiment een officier een bezoek aflegde bij de familie, om zijn condoléances aan te bieden en te informeren hoe het met de weduwe ging. Was de overledene een gewoon soldaat, dan werd bij zo'n bezoekje vaak een klein geldbedrag overhandigd dat bij elkaar was gebracht door de vrienden en directe superieuren van de dode – met een beetje geluk net genoeg om hem netjes te begraven.

‘Timothy O’Connell.’

‘Echt waar? Wat is er gebeurd?’ O’Connell was een Ier van middelbare leeftijd, nors maar competent; een beroepssoldaat die het tot sergeant had gebracht dankzij zijn talent om ondergeschikten de stuipen op het lijf te jagen – een talent waarop Grey als zeventienjarig onderofficier al jaloers was geweest, en waarvoor hij tien jaar later nog steeds ontzag had.

‘Om het leven gekomen bij een straatgevecht, eergisteravond.’

Grey trok zijn wenkbrauwen op. ‘Dan moet er zich wel een hele menigte op hem hebben gestort,’ zei hij, ‘en anders moet hij zijn verrast; in een ook maar enigszins eerlijk gevecht zou ik mijn geld toch altijd op O’Connell hebben gezet.’

‘Ik heb nog geen details gehoord; ik ga aan de weduwe vragen wat er is gebeurd.’

Nadat hij had plaatsgenomen in een van de oude, maar comfortabele leunstoelen van de bibliotheek, wenkte Grey een van de bedienden.

‘Cognac – jij ook, Stubbs? Ja, twee cognac, alsjeblieft. En vraag of iemand me wil komen halen wanneer kolonel Quarry arriveert, wil je?’

Stubbs gespte zijn galadegen af en overhandigde hem aan de klaarstaande bediende, alvorens op zijn beurt ook te gaan zitten. ‘Bedankt, ouwe reus, je komt er maar eens eentje terughalen bij mijn club.’ Terwijl hij zijn omvangrijke achterwerk in de stoel wrong merkte hij op: ‘Ik heb laatst trouwens je nichtje ontmoet. Ze was aan het rijden op de Row – knap meisje. Goede zit,’ voegde hij er oordeelkundig aan toe.

‘Is het werkelijk? En over welk nichtje hebben we het dan?’ vroeg Grey, met een akelig gevoel in zijn maag. Hij had verschillende nichten, maar slechts twee die Stubbs eventueel zou kunnen bewonderen, en zo te horen...

‘Dat meisje Pearsall,’ zei Stubbs opgewekt, Grey’s voorgevoel bevestigend. ‘Olivia? Heet ze zo niet? Zeg, is zij niet verloofd met die Trevelyan? Volgens mij zag ik die net nog in de eetzaal.’

‘Inderdaad,’ zei Grey kortaf. Hij had op dit moment weinig zin om het over de Honorable Joseph te hebben. Wanneer Stubbs echter een gespreksonderwerp had aangesneden, was hij net zo moeilijk van zijn koers te krijgen als

een twintigponder op een steile helling, zodat Grey het een en ander moest aanhoren over Trevelyans activiteiten en zijn vooraanstaande positie in de sociale kringen waarin hij zich bewoog – zaken waarvan hij maar al te goed op de hoogte was.

‘Nog nieuws uit India?’ vroeg hij ten slotte in wanhoop.

Deze tactiek had succes; bijna heel Londen was ervan op de hoogte dat Robert Clive de Nawab van Bengalen het vuur na aan de schenen legde, maar Stubbs had een broer in het 46ste Regiment Infanterie, dat op dit moment onder Clive deelnam aan de belegering van Calcutta, en beschikte derhalve over de meest gruwelijke details die nog niet eens in de krant waren verschenen.

‘... en daar zaten zoveel Britse soldaten dicht op elkaar, zei mijn broer, dat er, wanneer ze door de hitte werden bevangen, geen plek was om de lichamen neer te leggen; de overlevenden waren genoodzaakt om boven op de doden te gaan staan. Hij zei’ – Stubbs keek om zich heen en ging wat zachter praten – ‘dat er een paar mannen helemaal gek waren geworden van de dorst. En dat ze toen bloed dronken. Wanneer een van hen dood ging, bedoel ik. Dan sneden ze de keel en de polsen door, zogen het bloed uit het lichaam en lieten het vervolgens vallen. Bryce zei dat de helft van de doden nauwelijks meer herkenbaar was toen ze ze eruit haalden, en –’

‘Denk je dat wij daar ook naartoe gaan?’ viel Grey hem in de rede terwijl hij zijn glas leegdronk en om twee volle glazen wenkte, in de flauwe hoop nog een beetje trek over te houden voor de lunch.

‘Geen idee. Misschien – hoewel ik vorige week iets heb opgevangen waaruit bleek dat het wel eens Amerika zou kunnen worden.’ Stubbs schudde fronsend zijn hoofd. ‘Tussen een Hindoe en een Mohawk lijkt me niet veel te kiezen – één pot nat, allemaal schreeuwende wilden – maar in India krijg je natuurlijk wel veel meer kansen om je te onderscheiden, als je het mij vraagt.’

‘Als je de hitte, de insecten, de gifslangen en de dysenterie overleeft, ja,’ zei Grey. Toen hij de zwoele Engelse juni-avond voelde die door het open raam naar binnen dreef, sloot hij in een moment van gelukzaligheid heel even zijn ogen.

Er werd druk gespeculeerd over de eerstvolgende standplaats van het regiment. Frankrijk, India, de Amerikaanse Koloniën... misschien een van de Duitse staten, Praag aan het Russische front, of zelfs West-Indië. Groot-Brittannië streed op drie continenten tegen Frankrijk om de suprematie, en het leven was goed voor een soldaat.

Ze brachten een aangenaam kwartiertje door met dit soort loze speculaties,

en intussen had Grey de tijd om over de problemen na te denken waarvoor hij zich door zijn ongelukkige ontdekking gesteld zag. Normaal gesproken zou Trevelyan Hals probleem zijn. Maar zijn oudere broer bevond zich op dit moment in het buitenland, in Frankrijk, waar hij niet te bereiken was, zodat Grey nu degene was die het moest oplossen. Het huwelijk tussen Trevelyan en Olivia Pearsall zou al over zes weken plaatsvinden; hij moest dus iets doen, en snel ook.

Misschien kon hij het er beter eerst eens met Paul of Edgar over hebben – maar geen van zijn beide halfbroers bewoog zich in deze kringen; Paul leefde teruggetrokken op zijn landgoed in Sussex en zette geen voet verder dan het dichtstbijzijnde marktplaatsje. En Edgar... nee, aan Edgar zou hij ook niet veel hebben. Zijn idee om de kwestie discreet op te lossen zou zijn om Trevelyan op de trappen van Westminster een afranseling te geven met zijn rijzweep.

De verschijning in de deuropening van een bediende die de komst van kolonel Quarry aankondigde, maakte voorlopig een eind aan zijn overpeinzingen.

Terwijl hij opstond raakte hij even Stubbs' schouder aan. 'Kom me na het eten maar halen,' zei hij. 'Als je wilt, ga ik wel met je mee op condoléancebezoek. O'Connell was een prima soldaat.'

'O, zou je dat willen doen? Dat stel ik erg op prijs, Grey; bedankt.' Stubbs keek hem dankbaar aan; het condoleren van treurende nabestaanden was niet zijn sterkste punt.

Gelukkig was Trevelyan al klaar met eten en vertrokken; toen Grey de eetzaal binnenkwam waren de obers bezig om kruimels van de lege tafel te vegen. Hij was blij toe; zijn maag was vast van streek geraakt als hij tijdens het eten naar die man had moeten zitten kijken.

Hij begroette Harry Quarry hartelijk, en dwong zichzelf om tijdens de soep een gesprek op gang te houden, hoewel hij er met zijn gedachten nog steeds niet helemaal bij was. Kon hij Harry om raad vragen in deze kwestie? Hij aarzelde en dompelde zijn lepel in de soep. Quarry was bot en kon vaak nogal grof zijn in zijn manier van doen, maar hij beschikte over een grote mensenkennis en was goed op de hoogte van de minder aangename aspecten van het menselijk leven. Hij was van goede huize en wist hoe het er in de betere kringen aan toe ging. Maar het belangrijkste was dat hij een geheim kon bewaren.

Goed dan. Door de kwestie te bespreken werd de situatie voor hemzelf misschien ook wat duidelijker. Hij slikte zijn laatste hap soep door en legde zijn lepel neer.

‘Ken jij Joseph Trevelyan?’

‘De Honorable meneer Trevelyan? Vader baronet, broer in het parlement, een fortuin aan tin uit Cornwall, tot aan zijn nek in de Oost-Indische Compagnie?’ Harry fronste met een ironische blik zijn wenkbrauwen. ‘Alleen van gezicht. Hoezo?’

‘Hij gaat trouwen met mijn nichtje, Olivia Pearsall. Ik... vroeg me alleen af of jij misschien wel eens iets hebt gehoord over wat voor man hij is.’

‘Beetje laat om daar nu nog naar te gaan informeren, nietwaar, als ze al verloofd zijn?’ Quarry lepelde iets ondefinieerbaar groente-achtigs uit zijn soep, bekeek het kritisch, haalde toen zijn schouders op en slikte het door. ‘Bovendien zijn dat toch jouw zaken niet? Ik neem aan dat haar vader tevreden met hem is.’

‘Ze heeft geen vader. En ook geen moeder. Ze is wees en mijn broer Hal heeft haar al tien jaar onder zijn hoede. Ze woont bij mijn moeder.’

‘Mm? O. Dat wist ik niet.’ Quarry kauwde langzaam op een stukje brood en keek zijn vriend vanonder zijn zware wenkbrauwen peinzend aan. ‘Wat heeft hij op zijn geweten? Trevelyan, bedoel ik, niet je broer.’

Lord John fronste zijn voorhoofd en speelde wat met zijn soeplepel. ‘Niets, voor zover ik weet. Waarom zou hij iets op zijn geweten moeten hebben?’

‘Als dat niet zo was, zou jij nu niet naar hem informeren,’ antwoordde Quarry met gevoel voor logica. ‘Voor de dag ermee, Johnny. Wat heeft hij gedaan?’

‘Het gaat er niet zozeer om wat hij heeft gedaan, maar eerder om het resultaat daarvan.’ Lord John leunde naar achteren en wachtte tot de ober de soepkommen had weggehaald en zich weer buiten gehoorsafstand bevond. Hij boog zich een stukje naar voren, liet zijn stem dalen tot een discrete fluistering, maar voelde niettemin het bloed naar zijn wangen stijgen.

Het was absurd, hield hij zichzelf voor. Elke man kon wel eens een toevalige blik werpen – maar zijn eigen voorkeuren maakten hem nogal kwetsbaar in zo’n situatie; hij zou de gedachte niet kunnen verdragen dat iemand hem ervan zou verdenken dat hij met opzet had gekeken. Zelfs Quarry niet – die, wanneer hij in Grey’s schoenen had gestaan, Trevelyan waarschijnlijk bij het betreffende lid zou hebben gegrepen en hem luidkeels zou hebben gevraagd wat dit te betekenen had.

‘Toen ik... eerder vanavond even naar achteren ging’ – hij knikte naar het Chinese kamerscherm – ‘kwam ik daar onverwacht Trevelyan tegen. Mijn blik viel... eh... op...’ Jezus, hij bloosde als een meisje.

Quarry keek hem grijnzend aan.

‘... denk dat het de sief is,’ besloot hij, met een stem die nog maar nauwelijks een fluistering was.

De grijns verdween abrupt van Quarry’s gezicht, en hij keek naar het kamerscherm, van waarachter juist op dat moment Lord Dewhurst en een vriend tevoorschijn kwamen, diep in gesprek. Bij het zien van Quarry’s blik, keek Dewhurst automatisch omlaag, om te controleren dat zijn gulp niet openstond. Toen hij zag dat alle knopen dicht waren, wierp hij Quarry een boze blik toe en draaide zich om naar zijn tafel.

‘De sief.’ Quarry hield zijn eigen stem ook gedempt, maar klonk nog steeds veel luider dan Grey wel zou hebben gewild. ‘Je bedoelt syfilis?’

‘Dat bedoel ik.’

‘Weet je zeker dat je je niks in je hoofd haalt? Ik bedoel, het was ten slotte maar een glimp en vanuit een ooghoek gezien zou een kleine schaduw... je zou je gemakkelijk kunnen vergissen. Snap je wat ik bedoel?’

‘Dat lijkt me niet,’ zei Grey kortaf. Tegelijkertijd klemde hij zich in gedachten hoopvol vast aan die mogelijkheid. Het was ten slotte maar een glimp geweest. Misschien had hij zich vergist... Het was een bijzonder verleidelijke gedachte.

Quarry keek opnieuw naar het kamerscherm; de ramen stonden allemaal open, en de wonderschone junizon stroomde naar binnen. De lucht was kristalhelder; Grey kon de afzonderlijke zoutkorreltjes op het witte tafellaken zien, waar hij in zijn opwinding tegen het zoutvaatje had gestoten.

‘Ah,’ zei Quarry. Hij zweeg een ogenblik en trok met een wijsvinger een patroontje in het gemorste zout.

Hij vroeg niet of Grey een venerische zweer zou herkennen. Elke jonge officier moest wel eens met de legerarts op stap om de troepen te inspecteren en stond erbij wanneer een man zodanig door de ziekte bleek te zijn aangetast dat hij uit het leger werd ontslagen. De verscheidenheid aan vormen en afmetingen die bij dergelijke gelegenheden werd aangetroffen gaf op de avond die op zo’n inspectie volgde altijd aanleiding tot grote hilariteit in de officiersmess.

‘Nou, waar gaat hij naar de hoeren?’ vroeg Quarry terwijl hij opkeek en het zout van zijn vinger wreef.

‘Wat?’ Grey keek hem niet-begrijpend aan.

Quarry trok een borstelige wenkbrauw op. ‘Trevelyan. Als hij syfilis heeft, dan moet hij het immers ergens hebben opgelopen?’

‘Dat zou je wel zeggen, ja.’

‘Nou dan.’ Quarry leunde tevreden naar achteren.

‘Hij hoeft het niet in een bordeel te hebben opgedaan,’ merkte Grey op.

‘Hoewel ik moet toegeven dat dat wel de meest voor de hand liggende plek is. Maar wat maakt het uit?’

Nu trok Quarry beide wenkbrauwen op. ‘Voordat je heel Londen op z’n kop zet met een publieke beschuldiging, moet je toch eerst zekerheid zien te krijgen? Ik neem aan dat je niet van plan bent avances in zijn richting te gaan maken, teneinde het zaakje beter te kunnen bekijken.’

Quarry grijnsde breed, en Grey voelde het bloed naar zijn gezicht stijgen. ‘Nee,’ zei hij kortaf. Toen hervond hij zijn zelfbeheersing en ging er wat gemakkelijker bij zitten. ‘Hij is mijn type niet,’ zei hij lizzig terwijl hij een denkbeeldig stofje van zijn manchet piekte.

Quarry schoot bulderend in de lach, zijn gezicht rood aanlopend van een combinatie van rode wijn en pret. Hij hikte, grinnikte nog wat na en sloeg toen met beide handen op tafel.

‘Nou, hoeren zijn niet zo kieskeurig. En als zo’n sletje haar lichaam verkoopt, dan is ze bereid om alles te verkopen wat ze bezit – inclusief informatie over haar klanten.’

Grey staaarde de kolonel uitdrukingsloos aan. Opeens leek het kwartje te vallen.

‘Dus jij stelt voor dat ik de diensten van een prostituée inroep om mijn indrukken te bevestigen?’

‘Wat ben je toch verdomd snel van begrip, Grey.’ Quarry knikte en knipte met zijn vingers om meer wijn. ‘Ik had me eerder voorgesteld dat je een meisje zou zoeken dat zijn pik al eens heeft gezien, maar jouw manier is veel gemakkelijker. Het enige wat je hoeft te doen is Trevelyan mee te vragen naar je favoriete bordeel, even een babbeltje te maken met de madam, haar een paar pond toe te schuiven – en klaar ben je!’

‘Maar ik –’ Grey had niet alleen geen favoriete hoerenkast, maar had een dergelijke gelegenheid zelfs al in geen jaren meer bezocht. Hij was erin geslaagd de herinnering aan zijn laatste ervaring op dat gebied te verdringen; hij wist niet eens meer in welke straat het gebouw had gestaan.

‘Het kan niet misgaan,’ verzekerde Quarry hem, zonder acht te slaan op zijn verwarring. ‘En het zal je niet veel kosten ook; waarschijnlijk red je het wel met twee pond, hooguit drie.’

‘Maar wanneer mijn vermoeden wordt bevestigd –’

‘Als hij het niet heeft, is er niks aan de hand, en heeft hij het wel...’ Quarry keek peinzend voor zich uit. ‘Hmm. Wat denk je hiervan? Als je nu eens met dat hoertje regelt dat ze een beetje stennis begint te maken zodra ze hem goed heeft gezien, dan kom jij vanuit de kamer van je eigen meisje aanrennen

om te zien wat er aan de hand is. Het hele huis kan per slot van rekening wel in brand staan.’ Hij grinnikte bij de gedachte aan het tafereel. ‘Vervolgens betrap je hem dus zogezegd met zijn broek op z’n enkels en is er geen twijfel meer mogelijk. Ik denk dat hij dan niet veel anders meer kan doen dan zelf een reden verzinnen om de verloving te verbreken. Wat vind je ervan?’

‘Ja, zo zou het wel moeten lukken,’ zei Grey langzaam terwijl hij zich het tafereel probeerde voor te stellen dat Quarry hem schetste. Vooropgesteld dat hij een hoer kon vinden die een beetje kon toneelspelen... en Grey hoefde zelf immers geen gebruik te maken van de diensten van het bordeel.

De wijn werd gebracht en beide mannen deden er het zwijgen toe terwijl er werd ingeschonken. Zodra de wijnkelner echter weg was, boog Quarry zich met glinsterende ogen over de tafel.

‘Laat me even weten wanneer het zover is; dan ga ik voor de gein met je mee!’

Een bezoek aan de weduwe

‘Frankrijk,’ zei Stubbs vol afkeer terwijl hij zich een weg baande door de mensenmassa op Clare Market. ‘Alweer naar dat verdomde Frankrijk, dat geloof je toch niet? Ik zat aan tafel met DeVries, en hij zei dat hij het rechtstreeks van die ouwe Willie Howard had gehoord. Dan zullen we de scheepswerven in dat ellendige Calais wel moeten gaan bewaken!’

‘Waarschijnlijk wel,’ zei Grey, zijdelings langs een viskar schuifelend. ‘Weet je ook wanneer?’

Hij deed net alsof hij de gedachte aan een saaie Franse standplaats net zo vervelend vond als Stubbs, maar in werkelijkheid was het goed nieuws.

Hij was net zo dol op het vooruitzicht van avontuur als elke andere soldaat, en zou maar al te graag naar India gaan. Hij was zich er echter ook van bewust dat hij voor zo’n verre standplaats zeker twee jaar uit Engeland – en Helwater – weg zou zijn.

Een standplaats in Calais of Rouaan daarentegen... dan zou hij zonder problemen om de paar maanden terug kunnen komen, om de belofte na te komen die hij had gedaan aan zijn Jacobitische gevangene – een man die ongetwijfeld blij zou zijn hem nooit meer te hoeven zien.

Hij zette de gedachte resoluut van zich af. Ze waren niet bepaald als vrienden uit elkaar gegaan. Maar hij hoopte dat de tijd de breuk zou helen. Jamie Fraser was in elk geval veilig; hij kreeg fatsoenlijk te eten, had een dak boven zijn hoofd en kon alle vrijheid genieten die zijn voorwaardelijke vrijlating hem toestond. Grey putte troost uit een gefantaseerd beeld – een langbenige man die door de hoge heuvels van het Lake District liep, zijn gezicht omhoog gericht naar de zon en de voortsnellende wolken, terwijl de wind door zijn dikke, kastanjebruine haar waaide en zijn hemd en broek strak tegen zijn slanke, harde lichaam drukte.

‘Hé! Deze kant op!’ Een kreet van Stubbs haalde hem wreed uit zijn over-

peinzigen. De luitenant stond achter hem en gebaarde ongeduldig naar een zijstraat. ‘Waar zit je vandaag met je gedachten, majoor?’

‘Ik liep aan die nieuwe standplaats te denken.’ Grey stapte over een slaperige, mottige teef, die languit voor hem lag en even weinig aandacht voor hem had als voor het gescharrel van een stel puppy’s die bij haar probeerden te drinken. ‘Als het dan echt Frankrijk gaat worden, dan hebben we in elk geval fatsoenlijke wijn.’

O’Connells weduwe bewoonde een paar kamers boven een apotheek in Brewster’s Alley, waar de gebouwen aan beide kanten van de straat zo dicht op elkaar stonden dat de zomerzon niet doordrong tot straatniveau. Stubbs en Grey liepen door de vochtige schaduw, en schopten allerlei rommel weg die de bewoners niet langer bruikbaar achtten.

Grey volgde Stubbs door de smalle winkeldeur, onder een bord met daarop in verbleekte letters, F. SCANLON, APOTHEKER. Hij bleef even staan om een sliert rotte planten los te stampen die slijmerig zat vastgeplakt aan zijn laars, maar keek op bij het horen van een stem uit de schaduwen achter in de winkel.

‘Goedendag, heren.’ Het was een zachte stem, met een zwaar Iers accent.

‘Meneer Scanlon?’

Grey knipperde met zijn ogen in het schemerlicht en zag de eigenaar staan, een donkere, zwaar gebouwde man die als een spin over zijn toonbank leunde, de armen gespreid alsof hij klaar stond om elk gevraagd artikel meteen van een plank te grissen.

‘Finbar Scanlon, de enige echte.’ De man boog hoffelijk. ‘Wat kan ik voor de heren doen, als ik vragen mag?’

‘Mevrouw O’Connell,’ zei Stubbs kortaf terwijl hij met zijn duim naar boven wees en intussen, zonder op een uitnodiging te wachten, doorliep naar de achterkant van de zaak.

‘Ah, de dame is net even weg,’ zei de apotheker, snel achter zijn toonbank vandaan glijdend om hun de weg te versperren. Achter hem bewoog een verschoten gordijn van gestreept linnen in de tocht vanuit de deuropening, kennelijk een trap naar de bovenetage verbergend.

‘Waar is ze naartoe?’ vroeg Grey op scherpe toon. ‘Komt ze nog terug?’

‘O, jazerker. Ze is naar de priester om het over de begrafenis te hebben. Ik neem aan dat u op de hoogte bent van haar verlies?’ Scanlon keek van de ene officier naar de andere en vroeg zich kennelijk af wat zij hier kwamen doen.

‘Natuurlijk,’ zei Stubbs kortaf, geïrriteerd door mevrouw O’Connells afwezigheid. Hij had geen zin hier meer tijd aan te besteden dan nodig was. ‘Daarom zijn we hier. Blijft ze lang weg?’